

ENTREVISTA A

Albert Forns

periodista i escriptor, Premi BBVA Sant Joan de literatura catalana

Albert Forns Canal (Granollers, 1982) és periodista i escriptor, autor de les novel·les *Jambalaia*, Premi Anagrama 2016 i *Albert Serra (la novel·la, no el cineasta)*, Premi Documenta, 2012, i dels poemaris *Busco L que em gemini* (2007) i *Ultracolors* (2013). Ara publica *Abans de les cinc som a casa* (Ed. 62), 40è Premi BBVA Sant Joan de literatura catalana, un homenatge al dietarisme i al 7 % de la població que escriu diaris personals. Un llibre que neix de la troballa que el mateix autor va fer, passejant pel mercat de Sant Antoni de Barcelona, de 13 llibretes lligades amb goma de pollastre que van resultar ser el dietari d'un barceloní que hi explicava la seva vida, als anys 70. Albert Forns ha convertit aquesta història en una novel·la, que està previst que es presenti a la llibreria La Gralla el dijous 24 de setembre, a les 7 del vespre.

© TONI TORRILLAS

Aquest estiu ha sortit publicat el teu darrer llibre, *Abans de les cinc som a casa*, guanyador del 40è Premi BBVA Sant Joan. Què et suposa aquest guardó?

Un premi sempre és una alegria i més si ve després de quatre anys de feina, és una recompensa; aquest llibre, l'he treballat a Barcelona, mig any a Budapest... m'ha acompanyat molt. El premi [35.000 euros] m'ajudarà a viure i a seguir escrivint, i és una molt bona plataforma de llançament per arribar a més lectors, persones que fins ara no m'havien conegut perquè havia guanyat premis petits, de joves debutants. Un premi amb un jurat [Pere Gimferrer, Carme Riera, Jordi Coca, Gemma Lienas i Giuseppe Grilli] que respecto, que he llegit i que m'agrada: és una injecció d'autoestima que els agradi el que he fet.

Ets periodista i escriptor, per aquest ordre?

A Catalunya, d'escriptor se'n pot viure poc. Considero que la meua vida és fer de periodista, també faig de professor d'escriptura, tallers a instituts i biblioteques... Soc un periodista *free-lance*, al llibre em defineixo com a picatecles precari que ha de fer moltes feines per arribar a final de mes. Quan faig periodisme, em cenyo a la veritat i quan escric novel·la, em permeto fabular, sempre amb una única eina, la llengua. En el primer cas, hi ha una intenció, funció social i fins i tot la voluntat de fer un món millor; en canvi, a la ficció, inventes, ets més lliure i transgredixes les regles del periodisme.

Albert Forns és un gran usuari de les biblioteques; a la foto, aquest estiu a la de Roca Umbert

Ets dels que vas amb la llibreta apuntant idees?

La llibreta ja ha donat pas al mòbil, l'iphone té una funció que et permet dictar notes de veu en català i t'ho va escrivint. La realitat em dona moltes coses, personatges, idees. El punt de partida d'*Abans de les cinc som a casa* és un fet real: un dia passejant pel mercat de Sant Antoni vaig trobar que s'hi venien unes llibretes que eren el diari d'un senyor on explicava 15 anys de la seva vida. Se'm van desencadenar una pila d'interrogants: com algú es pot vendre una cosa tan preuada? Per què escrivim diaris?... Hi ha molts dilemes associats al dietarisme. I d'això va la novel·la: algú que es troba uns diaris i investiga qui els ha escrit, a partir d'un notes que dibuixen una rutina, excentricitats, comentaris irònics...

“[Un diari personal] ens permet parlar amb nosaltres mateixos de manera íntima, és un monòleg interior que ens permet avançar”

Per què creus que l'hem de llegir?

És un homenatge al dietarisme. Per molt que estiguem a l'era d'internet, un 7% de la població escriu el seu diari. És una manera d'explicar-nos, de parlar amb nosaltres mateixos de manera íntima, ens cura ferides, és un monòleg interior que ens permet avançar. Al llibre descobrim qui és l'Hilari, el protagonista, un senyor d'una Catalunya que ja no existeix, una generació que va anar a la guerra, que callava, però que alhora s'ho passava bé a l'Espanya franquista del moment. Una persona entranyable que t'acabes estimant i que ens explica com a país.